

MODERNÍ ROMANCE

 metafora

JEN O TROCHU VÍC

Druhá kniha
nové série bestsellerové autorky
PROTIKLADY SE PŘITAHUJÍ

**SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ**

Stella Wallinová během jediného dne ztratí milence, práci i domov. Po divoké noci plné vzteku a koktejlů dochází k jedinému řešení, jak ze všeho ven – musí opustit Stockholm a pokusit se prodat chátrající vesnický domek po prarodičích na jihu Švédska.

A tak se ocitá na venkově, ve společnosti krav, slepic, koz a jednoho nafoukaného farmáře... který ovšem umí neobyčejně dobře líbat.

Tím ale Stellingy venkovské trampoty teprve začínají. Brzy je vtažena do konfliktů, které hýbou celou vesnicí, a přitom ještě stíhá pátrat po věcech ze své minulosti. Jaká vlastně byla její matka? A kdo byl její neznámý otec?

Jen o trochu víc je román plný oblíbených ingrediencí, které charakterizují Simonu Ahrnstedtovou – humoru, romantiky, společensky aktuálních témat, živoucích postav a erotiky.

„Novou knihu Simony Ahrnstedtové prostě musíte mít.“

– Lottens bokblogg

„Tohle se mi opravdu líbilo. Pokud máte rádi předchozí knihy Simony Ahrnstedtové, nebudete zklamaní!“

– Nellons bokblogg

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

JEN
O TROCHU
VÍC

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

JEN
O TROCHU
VÍC

Přeložila Helena Matocha

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Bara lite till © Simona Ahrnstedt 2019

First published by Forum, Stockholm

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Helena Matocha, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-567-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-566-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-148-9 (print)

Stella Wallinová nevěřila, že se to mohlo stát jí. Už toho zažila hodně. Ale tohle? Každá žena si myslí, že jí se to stát nemůže. Že zrovna ona nebude tak hloupá, prostoduchá a důvěřivá. Ale ona zjevně byla.

Stella byla v šoku. Ne, byla našťvaná. Ne. Byla v šoku a našťvaná.

Pevně stiskla kabelku od Chanelu, měla ji už roky a milovala ji skoro víc než vlastní život.

Ze všeho nejdřív si to samozřejmě nechtěla připustit. Nevěřila, že je to pravda. Ale byla. Byla podvedená. Její přítel ji podváděl. Zatímco se pro jednu soustředila jen na sebe a zabývala se svými věcmi, on se scházel s jinou ženou. Mockrát. S tou... tou... tamtou. Stella vůbec nic netušila.

Takže ji podváděl. A ona teď neměla kde bydlet, protože byt byl jeho. A byla bez práce. Protože... no... protože.

Podvedená, bez bytu a bez práce. Ještě se nerozhodla, co z toho je nejhorší.

Rozhlédla se, vůbec se nepoznávala. Vzduch byl nepřírozně svěží. Žádné výfukové plyny, žádné zvuky. Stáhl se jí žaludek.

Narovnala si sluneční brýle. Dařilo se jí dobře. Měla fajn práci v oblasti, která se jí líbila. Taky měla kde bydlet, což nebylo tak samozřejmé, když je vám dvacet osm a žijete ve Stockholmu.

Měla cíl a sen.

Ten svůj sen. Měla ho, co jí paměť sahala. A teď na něj poprvé za dva roky téměř dosáhla. Sen o budoucnosti, ve které bude konečně moct dát průchod své kreativitě a fantazii. A taky měla přítele. Toho zasranýho hajzla.

Jak mu mohla tak věřit? Ona přece nikdy nebyla naivní a uměla se o sebe postarat. Věděla, že život umí dát člověku pěknou facku.

Zamžourala přes sluneční brýle. Venkovu nerozuměla. Vzduch tu byl tak čistý a aromatický, až se jí z toho točila hlava. A bylo tu hrozné ticho. Ona vyrostla v hlučném Södertalmu ve Stockholmu. Od deseti let jezdila sama metrem. Milovala pulz města. Ty davy lidí. Člověk, bez ohledu na oblečení a barvu pleti, nevyčnival. Parky s květinami a křehké stromy obklopené betonem a kamenem.

Zapotácela se. Lodičky od Louboutina měly trochu moc vysoké podpatky a nebyly stavěné na cestování – ostatně to nic z toho, co měla na sobě. Byla oblečená, jako by si měla dát někde ve městě drink a pak jet domů taxíkem, úplně neprakticky, ale chtěla se cítit sebevědomě a hezky, takže si oblékla svoji nejkrásnější hedvábnou blůzu, týdny o ní přemýšlela a pak si ji hrozně dlouho šila. Byl to jeden z nejhezčích kousků oblečení, které ušila. Protože se chtěla cítit hodně silná.

No a teď tady stojí na otevřené planině, má vyžehlené vlasy, boty na podpatku, na sobě hedvábí a kašmír a ze všech sil se snaží zahnat hrůzu. Ale má plán. Dobrý plán. Ani trochu praštěný.

Svůj dům prodá boháčovi jménem Erik. Je to malý dům na bezcenném kamenitém pozemku, řekl jí, ale při rychlém jednání jí nabídne dobrou cenu, a ona vezme cokoli, protože teď ze všeho nejvíc potřebuje peníze. Kromě toho začne pátrat po své tajuplné matce, po svém ještě tajnějším otci, no a nakonec se rychle vrátí do Stock-

holmu, aby stihla stěhování do New Yorku, ať to bude stát cokoli. Od všeho tady uteče.

Takhle jednoduché to je. Pokud ovšem dostane dost peněz za dům. A pokud ji vezmou na školu.

Rukou odehnala mouchu.

Tolik otázek. Ale nejdřív najde Laholm. Stiskla kabelku, prsty se dotkla přívěsku, který nosila jako talisman, a rozhlédla se po té pustině: prázdné nádraží, dálnice a všude okolo louky.

Kde je, sakra, Laholm?

Kohout nahlas kokrhal. Ten rámus pronikl Thoru Nordströmovi do sna. Kohout nepřestával, Thor mezitím vstal, vystrčil hlavu z otevřeného okna a zakřičel: „To už by stačilo.“ Pronikavý zvuk utichl, ale bylo slyšet, jak se zvíře nadechuje, aby pokračovalo s ještě větší intenzitou. Thor se oblékl: seprané pracovní kalhoty, bílé tričko a obnošená kostkovaná košile, sešel dolů do kuchyně postavit na kávu a pokusit se konečně pořádně probudit.

Kuchyňským oknem sem pronikalo světlo. Ledová voda v řece Lagan se blyštěla mezi stromy a kopečky se zelenaly. Jaro už bylo v plném rozpuku a Thor měl na usedlosti spoustu práce.

Otevřel dveře a dovnitř vběhli dva psi. „Všechno v pohodě?“ zeptal se, když se Nessie vrátila z inspekční výpravy. Černobílá border kolie zavrtěla ocasem. Nessie byla lovecký pes, chytřejší než většina lidí, které Thor znal. Podrbal ji za uchem a v tu chvíli přiběhl Pumba, štěně labradora, které bylo Nessie vždycky v patách a taky připravené kdykoli cokoli sežrat. Jídlo bylo z Pumbova pohledu nejlepší věc na světě, však už teď měl docela zakulacené břicho.

Thor nakrmil psy, vypil trochu kávy, zbytek si nalil do termosky a byl připravený.

„Pojďte, půjdeme to obejít,“ vyzval chlupáče. Nessie se rozběhla a Pumba běžel za ní, co mu krátké nožky stačily.

V tuhle roční dobu pracoval Thor od rána do večera. Měl velkou usedlost s pastvinami, záhony, loukami a lesy. Měl sice pomocníky, ale stejně za všechno nesl největší odpovědnost. Pěstoval ovoce, zeleninu a lesní plody, choval zvířata.

Nejdřív pustil z kurníku slepice. Hlučný kohout se napřímil, přesvědčený, že tady rozhoduje on. Thorovy slepice žily v přísném matriarchátu, takže kohouti se mohli hádat, jak chtěli. Slepice začaly zobat a kohouti střežili jejich bezpečí.

Šest bílých krav už čekalo venku. Thor je vzal dovnitř, omyl jim vemena a podojil je. Mléko mu stačilo pro vlastní spotřebu a vyráběl z něj i sýr, který prodával. Jeho „ohnivý sýr“ byl velmi oblíbený, taková švédská varianta sýru halloumi, a dal se skvěle grilovat. Pak Thor vypustil krávy zase na pastvu a prošel pozemek, aby zkontroloval, že se za noc nikde nic nestalo. Na tak velké usedlosti bylo pořád co dělat a žádný den nebyl stejný jako předchozí. Stále bylo nutné něco opravovat, nosit, kopat, ale jeho to bavilo, protože měl rád fyzickou práci. Možná je práce způsob, jak si vyčistit hlavu od myšlenek, říkal si, a přitom kontroloval plot, který potřeboval opravit.

Ze starého zvyku to vzal kolem magnolie, kterou vysadili už před mnoha lety. Sice nebyla uschlá, ale za celou tu dobu, co tu rostla, ani jednou nevykvetla, neměla jediný pupenec, jen bledé zelené listy a rozčepýřené větve. Měl by ji pokácet, pomyslel si jako už tisíckrát předtím. Jenže nemohl. Prostě nemohl.

„Pojďte,“ pískl na psy.

Společně pak procházeli zahradou, kde kvetly ovocné stromy. Jablka, hrušky, třešně a na chráněném slunném místě i exotičtější odrůdy: meruňky a mandloně. Nad krajinou přeletěl jestřáb a na chvíli vyplašil všechny malé ptáky a potenciální kořisti. Konipasi a skřivani

hledali hmyz v prachu a na hladině jezera se usadil pár labutí.

„No tak, Pumbo,“ sklonil se Thor a vytáhl štěně z králíčí nory, kde uvízlo se zadkem ve vzduchu. Pes se rozštěkal a vyrazil dál. Thor pohlédl na barabiznu na břehu říčky, která ohraničovala jeho pozemek. To stavení bylo čiré utopení. Několik posledních let rychle chátralo. Vlastnil ho nějaký pitomec, který se o něj vůbec nestaral. Thor na domě občas něco spravil, ale nejlepší by asi bylo ho nechat spadnout. Střechou teklo, okna potřebovala opravit, dům neměl žádnou izolaci a jen bůh věděl, jaká zvířata se usadila uvnitř. V zahradě rostl jen plevel a obří smrk, který by potřeboval pokácet dřív, než se stane neštěstí. Thor se na tom pozemku docela dost napracoval, snažil se ho vyčistit a odvést z něj vodu, nedokázal se na tu zkázu jen tak dívat. Tenhle kousek půdy byl taky jeho nárazník proti nejhoršímu sousedovi. Thor se zadíval na vodopád nedaleko domu. Jezírko plné žab a salamandrů, kterým se ve stínu dobře dařilo. Bylo tam i hodně motýlů, květin a hmyzu – pestrá biologická skladba na tak malém prostoru. Možná by se Thor měl spojit s majitelem a koupit to, ale na seznamu úkolů měl spoustu důležitějších věcí. Většinou byl rád, že přečkal další den bez nějaké katastrofy.

„Haló,“ zavolal na něj někdo o pár hodin později.

Thor zkontroloval hodiny. Směrem k němu kráčela My, brzy bude čas na oběd.

„Co děláš?“ zeptala se, dala mu pusku a pozdravila psy. Thor hned poznal, že je dneska nějaká jiná, ale nevěděl, čím to je. Zvedl ruku s kladivem, aby jí ukázal, co se chystá dělat.

„Utíká mi koza, musím stlouct lepší plot.“

Spolu pak zašli ke kozí ohradě, následování psy. My se mračila a Thorovi zatrnulo. Byl neustále nachystaný, že se

něco pokazí. Stalo se něco? Když přišli k ohradě, My se podívala na provinilce: bílé kůzle s černými tečkami si je nevinně prohlíželo. Thor se zatvářil přísně. Včera je musel honit až u silnice. Kůzle se na něj dívalo a stříhalo ušima. Koutky tlamy mu směřovaly vzhůru, takže vypadalo, že se usmívá.

„Ta je nová?“

Kývl.

„Jak se jmenuje?“ zajímala se My.

„Říkám jí Trampota.“

„Ahoj, Trampoto, ty jsi ale hezká holka, neposlouchej ho,“ natáhla My ke koze ruku. Koza jí hned začala okusovat rukáv svetru. My ruku rychle stáhla. „Thore, musíme si promluvit.“ Do prdele. Už se z věty *Musíme si promluvit* někdy vyklubalo něco dobrého? „Víš, že tě mám ráda.“

„Já tě mám taky rád,“ ujistil ji Thor upřímně. Znali se dlouho, už od školy. Za posledního půl roku se vídali často a několikrát se spolu vyspali. Thor považoval My za svoji přítelkyni, ale o budoucnosti se spolu nikdy nebavili. Nebo o jejich vztahu. Thor nebyl hloupý, a tak mu bylo jasné, že to se teď změní.

„Hm.“ My zkrřížila ruce na prsou a podívala se jinam. Vždycky šla hned k věci, a to se na ní Thorovi líbilo. Teď ale vypadala smutně a našťavaně.

„Co je?“ zeptal se.

„Moc ti nejde dávat najevo, že mě máš rád.“

Upřímně, pro Thora byl jejich vztah spíš pohodlný než vášnivý. Ale předpokládal, že My je spokojená. Nevěděl, co má říct a co My očekává.

„Tobě se to mezi námi líbí?“ zeptala se ho.

My byla zábavná, hodná a sexy. Měla blondáté vlasy a modré oči, tenhle typ se Thorovi odjakživa líbil. Jeho žena měla taky blondáté vlasy a modré oči. A jeho žena bývala expert v kladení návodných otázek.

„Jak to myslíš?“ zeptal se opatrně.

„Upřímně řečeno, ani nevím, moc se mi líbíš.“

„Ale?“

„Žádné ale. Jsi hodný kluk. Ale někdy si říkám, že bychom si měli dát pauzu.“

Pauzu? Thor to nechápal. „Ty se chceš rozejít?“

„To mi přijde jako velký krok. Docela nám to klope,“ pronesla, ale moc přesvědčeně to neznělo.

Thor si strčil kladivo za pásek. Podíval se na louku, uprostřed stál jeho traktor.

„Asi potřebuju chvíli na rozmyšlenou,“ oznámila mu My.

Thor se podrbal na tváři.

„Možná bych taky chtěla poznat jiné lidi?“ dodala.

Thor se přestal drbat.

„Jaké lidi?“

„Thore, já ti nechci ublížit, ale asi i ty tušíš, že to mezi námi nikam nevede.“

Měla pravdu. A byla to jeho chyba, Thor to věděl. My si zaslouží někoho, kdo ji bude milovat z celého srdce, to mu bylo jasné. Někoho, kdo do toho dá všechno. Kdo jí dá, co chce. Kdo není poznamenaný, zničený a tohle všechno.

„No, jestli to tak chceš.“ My nebude první, která se s ním kdy rozešla. Naopak. Lidi z jeho života odcházelí pořád. S tím se člověk musí smířit. Nebo ho to zničí.

„Já nevím, co chci. Ale chci být upřímná.“

„Máš pravdu.“ Thor se zase podíval směrem k traktoru. Řidič, mladý kluk, který mu občas pomáhal, vyskočil ven a prohrábl si vlasy.

„Mám jen krátkou pauzu na oběd, musím zpátky do práce,“ řekla My. „Jsi v pohodě?“

„Jo, taky musím pracovat,“ ukázal Thor na louku a traktor.

My ho váhavě objala, rozloučila se s ním a odešla. Thor sledoval, jak odchází, světlé vlasy na zádech, bylo na ní vidět, že se jí ulevilo.

Tenhle den se nezařadí do mé top pětky, pomyslel si.

Později toho dne zůstal Thor sedět v autě, zatímco vlak do Malmö pomalu odjížděl a mizel v dálce. Vezl na nádraží rodiče. Jeli za kamarády, pak na operu, měli přespat v hotelu a ráno se tam nasnídat. Thor jim to přál, protože skoro nikdy nikam nejezdili.

Tělo ho po dalším dlouhém dni bolelo. Dlouhý týden. Dlouhý život. Bylo mu třicet šest, ale zrovna teď se cítil na dvojnásobek. Vydechl. Pustil z hlavy všechny myšlenky.

Bylo hezké si jen tak chvíli posedět v autě a dělat, že život na člověka neklade žádné nároky. Jako by jeho jediným problémem bylo jet domů, otevřít si pivo a přemýšlet, jestli se bude dívat na televizi, nebo si číst knížku. Skoro se zasmál, protože k tomuhle měl jeho život opravdu hodně daleko.

Dopřál si jen chvilku a pak byl čas pustit se zase do práce. Starat se o usedlost, nést zodpovědnost.

Otočil klíčkem v zapalování. V tu chvíli vyšla z nádraží nějaká žena. Měla dlouhé tmavé vlasy a obličej schovaný za velkými slunečními brýlemi, i když květnové slunce už zapadalo. Tuhle dobou bylo kolem nádraží pusto, autobus odjel a jiná auta Thor nikde neviděl.

Držel volant a váhal. Ne že by znal všechny místní, tak malý Laholm zase nebyl. I když tu bydlel celý život, bylo tu hodně lidí, které neznal. Měl ale přehled o lidech svého věku a tuhle holku tu nikdy neviděl. Taky vyhlížela dost jinak, než lidi v Laholmu obvykle vypadali, takže si byl jistý, že není odsud. Z města, odhadoval. Nevěděl proč, ale kvůli těm botám na vysokém podpatku a sofistickovanému vzhledu prostě nevypadala jako holka z vesnice.

Taky zjevně nevěděla, kam se má vydat, protože se rozhlížela, jako by něco hledala. Dlouho zírala na prázdné stanoviště taxíků a na ceduli, že v současné době bohužel není možné si v Laholmu zavolat taxi. S taxíky tu byla potíž.

Thor čekal, hrozně se mu chtělo domů, ale zároveň ho zajímalo, jak to ta holka vyřeší. Přijede pro ni někdo? Jinak se odsud dalo dostat dost těžko. Nádraží bylo v pusťině, nešťastná stavba dost daleko od města.

Pevně stíkl volant. Tahle ženská ho nemusí zajímat. Má spoustu jiných problémů. Jeho konto s problémy je přeplněné. Potřebuje den, půlhodinu bez krizí.

Je dospělá, ať se o sebe postará. Jenže...

Thor jen nerad vypnul motor. Nedokázal by říct proč. Doufal, že se nakonec přece jen někdo objeví, ale když pořád nikdo nepřicházel, otevřel dveře a bez nadšení vystoupil.

Žena se k němu hned obrátila. Thora ovanula vůně jasmínu. Ale možná si to jen namlouval. I to, že ho zamrazilo.

„Dobrý den, jak se máte?“ zavolal.

Sluneční brýle na něj vyděšeně zíraly. Snažil se působit mile a laskavě, ne jako velký zanedbaný a našťvaný chlap, i když přesně takový byl.

„Všechno v pohodě?“ Zase ho ovanula ta květinová vůně.

„Kde je město?“ zeptala se hlubokým hlasem s jasným stockholmským přízvukem. Jasně že je z hlavního města. To se dalo poznat z lhostejného postoje a naprosto nepraktického oblečení. Thor spočinul pohledem na lesklých černých botách se štíhlými vysokými podpatky. Byly hezké, to musel uznat. Její nohy v nich vypadaly nekonečně.

Ukázal směrem na Laholm. „Támhle.“

Žena beze slova vykročila. Thor se za ní podíval. To si

dělá legraci? „Tam nedojdete,“ zavolal za ní. Rozhodně nebyla oblečená na dlouhou procházku. Spíš na večer v baru. Hodila by se na luxusní koženou pohovku. A k tomu večerní šaty a silonky, které zašustí, jakmile se pohne. Tmavé vlasy by jí padaly na nahá ramena. „Je to daleko, autem to trvá deset minut,“ dodal.

Žena se zastavila. Přehodila si velkou tašku na druhé rameno. Dokonce i Thor poznal, že musela být hodně drahá. Zase ho ovanul její parfém. Teplý. Smyslný. Sem naprosto nevhodný.

„Odkud teda jezdí autobusy?“ zeptala se a tiše dodala: „V téhle díře.“

„Ten vám ujel. Před chvilkou.“

Zamračila se. „Neuvěřitelný. A seženu tady taxík?“

„Ty tu nejezdí. Firmy sem přicházejí a zase odcházejí.“

„Jako vůbec? To si děláte legraci.“

To teda. Humorem, tím byl Thor proslulý.

„Jste na venkově,“ oznámil jí a pocítil vztek. Byl unavený a ona by nemusela být tak uštěpačná, hezké nohy a pěkný hlas nemohly srovnat všechno. „Na venkově to takhle prostě je. Pro vás nikdo nepřijede?“

Podívala se na něj, jako by v životě neslyšela hloupější otázku. Možná opravdu ne. Působila tak nějak osaměle. „Ne.“ Čekal, jestli to nějak nerozvede. „Zvládnou to,“ prohodila.

„Tak fajn.“

Thor zůstal na místě, svářily se v něm dva pocity. Fakt chtěl jet domů. Nechat ji svému osudu. Pustit se do jedné z tisíce věcí, které musí udělat. Ale zároveň...

Žena mlčela. Pevně svírala kabelku. Klouby jí zbělely.

„Nechcete, abych vás odvezl?“ zeptal se. Prostě ji tam nějak nemohl nechat.

„Řekla jsem, že to zvládnou,“ zopakovala a odvrátila se od něj.

Thor zůstal zírat na její záda. Tak jo, no. Nasedl do auta. Nastartoval motor. Zařadil zpátečku. Podíval se do zpětného zrcátka. Ještě pořád tam stála. Ztratil by tak pět minut. Sám si právě dopřál svých pět minut a místo toho, aby jel domů, dostal se do téhle situace. Ale prostě ji tam nemohl nechat. Na venkově si lidi pomáhají. Tak ho vychovali. Tak je to správné.

Naštvaně otevřel dveře. „Jedete do hotelu?“ zavolal. To by nebyla taková zajížďka, klidně by ji tam mohl odvézt.

Dlouho mlčela a pak odpověděla: „Ne.“ Pořád se tvářila prkenně. Ale něco na jejím postoji, nejistém hlasu, zaťatých kloubech svědčilo o tom, že není tak komisní, jak se dělá.

„Jedete k někomu na návštěvu?“

„Ne.“

„Tak jste vystoupila na špatné zastávce?“

„Nejsem idiot.“

„Když myslíte,“ pokrčil rameny.

Tak jo. Měl by ji tu nechat. Ale už se ochladilo. Květnové večery nebývaly moc teplé, pofukoval studený vítr. Minulý týden se přes noc udělala námraza a jistě bude ještě chvíli trvat, než tohle nebezpečí pomine.

„Fakt tu nejede autobus ani taxík?“ ujišťovala se znovu.

Thor zavrtěl hlavou.

„Jak dlouho to do města trvá pěšky?“

Thor významně pohlédl na její nepraktické boty. „Podle toho, jak rychle jdete. Je to skoro pět kilometrů. Potřebujete do centra?“

„Nevím. Asi ne. Jdu do ulice Magnoliavägen.“

„A číslo popisné?“

„Tři.“ Kousla se do rtu a udělala krok směrem k němu.

„Víte, kde to je?“

Thorovi to najednou docvaklo. To je ona. Musí být. Ta měšťačka. „Je to na druhém břehu řeky,“ informoval ji,

už bez soucitného podtónu. „To je ještě mnohem dál,“ dodal.

„No jasně.“

Jako by ztratila elán. Přejela si rukou po vlasech. Sundala sluneční brýle. Stála moc daleko na to, aby jí viděl do očí, ale zdálo se mu, že má pod nimi temné kruhy. Nechtěl ji litovat. I když vypadala unaveně. A zničeně.

„Co tam budete dělat?“

„Kde?“

„V Magnoliavägen.“

„Budu tam bydlet.“

Thor jen těžko skrýval překvapení. „Opravdu?“

„Vlastním tam dům,“ vystrčila vzdorovitě bradu. „Je můj.“

„Mám vás tam odvézt?“ slyšel se Thor říkat. Tam prostě pěšky dojít nemůže. Pečlivě si ho prohlédla od hlavy k patě, jako by odhadovala, jestli není nějaký šílený vrah. Jeho zase zamrazilo. Zjevně kontrolou prošel.

„Jestli by vám to nevadilo.“ Vyrasila k němu na těch nemožně vysokých podpatcích. Cesta byla nerovná, takže několikrát klopýtla.

Thor protočil oči. „Naskočte si,“ vyzval ji.

Tohle bude možná ještě zajímavé.

Stella se v duchu ptala, jestli bylo opravdu tak nerozumné nasednout do auta k cizímu chlapovi. Její schopnost odhadnout muže byla zjevně dost špatná. Peder, její bývalý přítel, pracoval v kultuře, byl to kluk z vyšší třídy a nevěrný hajzl, podváděl ji celou věčnost, aniž by to tušila.

S Ann. Ann!

„Nechápu, proč tu autobusy jezdí tak málo,“ zahájila konverzaci a pro jistotu se chytila kliky u dveří. Tmavovlasý řidič mohl být klidně sériový vrah, který číhá na svoje nic netušící oběti na nádraží.

Muž vyjel na silnici. Jeho pohyby byly klidné a působil tak nějak solidně, jako by byl stavěný odolávat větru a dešti.

„Jste na venkově, buďte ráda, že tu vůbec nějaké jezdí.“

Nevypadal nebezpečně. Spíš našťavaně. A jeho nehty od hlíny a obnošená flanelová košile svědčily o tom, že on do kultury nedělá, což v tuto chvíli mluvilo v jeho prospěch.

Že ona se nikdy nepoučí!

Stella zavřela oči. Prostě si nedokázala pomoci, přitahovali ji muži, kteří uměli citovat francouzské klasiky, měli přehled o divadelní scéně a byli dostatečně uhlazení. Do Pedera se zamilovala okamžitě, byl celebrita, z dobré rodiny, pracoval jako režisér a krásně se oblékal. A on se zamiloval do ní. Tedy, byl do ní zamilovaný, než začal spát s Ann. Stylistkou Ann Bokgrenovou, kte-